

Забидий / ВАҲИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 542-ҳадис

542/1009 – عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: رُبَّمَا كَثُرَتْ قَوْلَ الشَّاعِرِ، وَأَنَا أَنْظُرُ إِلَى وَجْهِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْتَسْقِي، فَمَا يَنْزِلُ حَتَّى يَجِيشَ كُلُّ مِيزَابٍ، وَهُوَ قَوْلُ أَبِي طَالِبٍ:

وَأَبْيَضَ يُسْتَسْقَى الْغَمَامُ بِوَجْهِهِ ثِمَالُ الْيَتَامَى عِصْمَةً لِلْأَرْامِلِ

542.1009. Солим отасидан ривоят қилади:

«Набий соллаллоҳу алайҳи васаллам истисқо қилаётганларида мен у зотнинг юзларига қараб туриб, шоирнинг (қуйидаги) сўзини айтдим, ўшанда у зот (минбардан) тушмаслариданоқ ҳамма тарновлар тошиб кетган эди:

Оқ юзликим, унинг юзидан

Булутлардан сўралур ёмғир.

Етимларнинг таянч, қуввати,

Есирларга пушту паноҳдир.

Бу Абу Толибнинг сўзи эди».

Манба: hadis.islom.uz

